

MyStory: Voorbeeldverhaal

Een onuitputtelijke bron – Emmanuel

Dit verhaal wordt verteld door Liz van Velzen – Stichting Soleil pour Burkina

In de schaduw van een boom op het platteland van Burkina Faso bevalt zijn moeder van hem. De liefde van zijn ouders heeft Emmanuel mee; voor de rest is het leven tamelijk hard en onzeker. De familie moet flink werken in de velden en veel familieleden overlijden op jonge leeftijd.

Emmanuel weet de cruciale leeftijd van vijf te passeren en wil graag naar school. “Ik moet leren lezen”, legt hij uit aan zijn vader. Die heeft liever dat zijn zoon werkt voor de familie. Met zijn standvastigheid weet de jongen echter zijn vader te overreden.

De jonge Burkinabé studeert vlijtig en zijn wereld wordt groter dan die van het dorp. Hij begrijpt dat het anders kan. Toch kan hij niet zonder meer anders doen. Uit onverwachte hoek komt ineens financiële hulp voor vervolgstudies van twee Franse toeristen wiens hart Emmanuel veroverd met een toevallige ontmoeting op straat. “Deze mensen zijn mijn Europese ouders geworden”, vertelt hij liefdevol over zijn surrogaatouders.

Emmanuel studeert filosofie en marketing en werkt bij een NGO in de hoofdstad, Ouagadougou. Als hij eind twintig is, neemt hij een Nederlandse vrijwilliger, Liz, in huis. Ze praten uren en bouwen bruggen tussen hun totaal verschillende werelden, door steeds uitleg te geven aan elkaar daar waar hun levens verschillen. Liz: “Ik was onder de indruk van zijn doorzettingsvermogen en de vastberadenheid om het Burkinabé leven te verlichten. In mijn hoofd begonnen radartjes te draaien: als een jongen met zo weinig zoveel weet te bereiken: waarom doe ik dan niets?”

Emmanuel is namelijk inmiddels allang niet meer iemand met mooie ideeën, maar een jongen die veel voor elkaar heeft gebokst. Hij is het meest trots op de *parrainage scolaire*, een project waarbij Europese donoren talentvolle leerlingen in zijn dorp ondersteunen met studiefinanciering, die de jongeren als ze eenmaal werken, zelf weer terug moeten betalen. “Onderwijs is namelijk de sleutel tot ontwikkeling. Ik schaam me als ik zie hoe mensen onwetend zijn of worden gehouden, puur omdat ze niet kunnen lezen.” Hij heeft een onbedwingbare drang om te blijven verbeteren. “Mijn hoofd stopt nooit, ik val er mee in slaap en sta er mee op.”

Na Liz ontvangt Emmanuel meerdere vrijwilligers uit Frankrijk, Zwitserland, België en wederom Nederland. Zij beïnvloeden hem allemaal positief. Eén, de Nederlandse Irene, wordt zijn vrouw. Voor haar verhuist hij in 2011 naar Nederland. In 2012 begint hij zijn eigen import- en exportbedrijf, waardoor hij werk kan bieden aan vier mensen in Burkina Faso en Ivoorkust. Daarnaast wordt hij zelf donateur van zijn projecten.

De radartjes bij Liz zijn bij thuiskomst niet meer gestopt met draaien en in gesprek met Emmanuel bedenken ze samen een nieuw project: zonne-energie voor de kliniek op het platteland. Liz organiseert ludieke 24 uren acties en Emmanuel zorgt voor een netwerk van betrouwbare partners in het dorp. Ondanks dat hij het Nederlands nog niet helemaal beheerst, reist hij vanuit Amsterdam met zijn zoontje van nul naar Leiden om daar op de radio te vertellen wat het project inhoudt en hoe belangrijk het is: “We willen een koelkast op zonne-energie plaatsen in de kliniek, die dienst doet voor drie dorpen. Er zijn ongeveer 10.000 mensen afhankelijk van de kliniek. In de koelkast kan het personeel medicijnen gekoeld bewaren. Soms krijgt de kliniek goede medicijnen, maar die bederven dan omdat de koelkast niet goed werkt. De kliniek heeft nu een oude koelkast die op gas werkt. De temperatuur is niet constant en gas is soms nergens te krijgen in Burkina Faso. Dan valt de koelkast gewoon uit. Als er geen goede medicijnen bij de kliniek zijn, moeten patiënten honderd kilometer reizen naar de grote stad. Soms overlijden mensen onderweg.”

Na twee keer 24 uur fietsen heeft de stichting voldoende geld in kas en begint de realisatie van het eerste project. Emmanuel is blij en regelt en belt onvermoeibaar mee. Hoe verder het project vordert, hoe enthousiaster hij wordt. Hij gelooft er wel in: “Na elektriciteit en airconditioning voor de kliniek en verlichting voor de scholen in de omgeving, zou het zo mooi zijn om uiteindelijk toe te werken naar een oplaadstation op zonne-energie voor elektrische taxi’s.” Hij droomt niet te ver vooruit, maar het houdt hem gaande. Zijn onuitputtelijke bron van energie: vooruitgang.

